

„Nikdy som v mori nič podobné nevidela, a to som v ňom už plávala stovky kilometrov.“

„Som králik lávový. Chcel som sa naučiť surfovať.“

Veľryba sa začala smiať, vyprskla z chrbta vodu a ja som vyletel obrie tri metre do výšky. Ak som si myslel, že už nezažijem nič obrodružnejšie ako vznášanie sa vo vlnách, bol som na omyle. Keď potom raz ma prúd vody vyniesol do nebies.

Keď som dopadol naspäť na chrbát Veľryby, nesmelo som ju opýtal, či by bola taká láskavá a odviezla ma na breh. Mora ma sa práve nasýtil na celý život, opäť by som pod nohami potreboval cítiť pevnú pôdu. Hoci musím povedať, že veľrybí chrbát je obrovský a pevný ako skala, s kamošmi by sme si tu pokojne mohli zahrať vybíjanú.

Veľryba si po mojej otázke sťažka vzdychla a ja som zase letel do ľadu. Radšej už nebudem nič hovoriť.

„Žiaľ, na pláž ťa nemôžem odviezť, pri brehu je plytká voda a zviazla by som. Čakám malé, v žiadnom prípade nemôžem plávať.“

„A čo teraz so mnou bude?“

„Vieš čo, môžeš sa dnes so mnou celý deň voziť a porozprávať mi, aké to je tam, odkiaľ si prišiel, okej?“

„No dobre, ale čo potom, keď už ti poviem všetko, čo viem?“

„Medzitým sa tu určite objavia turisti na člne, chodia si nás obzerať. Keď prídu, skočíš k nim a odvezú ťa na breh, čo ty na to?“

„Hm, to neznie zle, aj tak som si chcel vyskúšať plavbu loďou. Postačí aj čln. Ale teraz sa už podme voziť! A žiadne striekanie vody, prosím!“

„Myslíš toto?“

Veľryba sa zasmiala a ja som zase ležal vo vzduchu.

